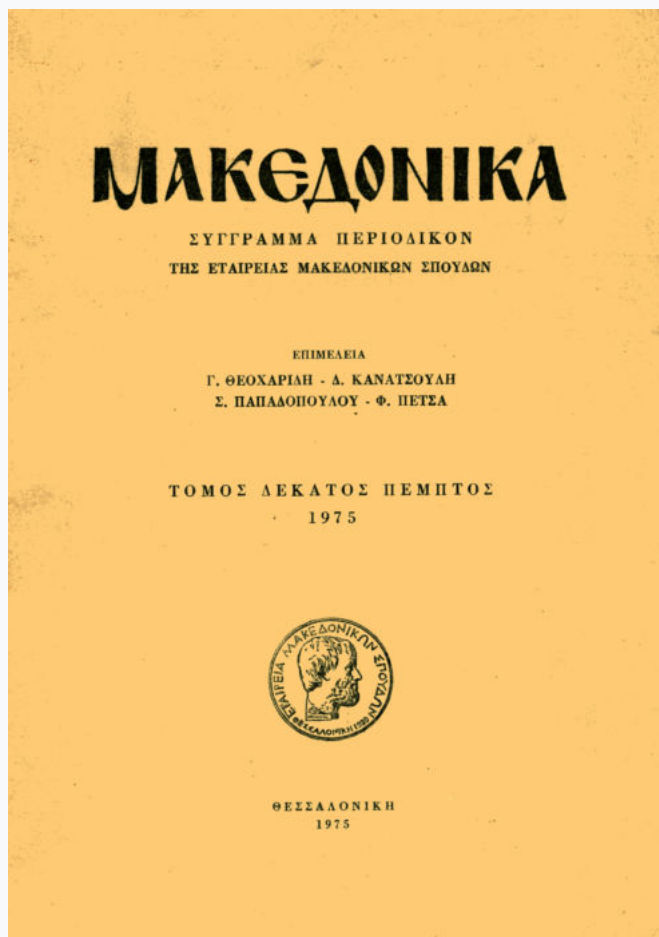

Μακεδονικά

Τόμ. 15, Αρ. 1 (1975)

Θεοχάρη Παζαρά, Η Ροτόντα του Αγίου Γεωργίου στη Θεσσαλονίκη

Φ. Μ. Πέτσας

doi: [10.12681/makedonika.617](https://doi.org/10.12681/makedonika.617)

Copyright © 2015, Φ. Μ. Πέτσας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πέτσας Φ. Μ. (1975). Θεοχάρη Παζαρά, Η Ροτόντα του Αγίου Γεωργίου στη Θεσσαλονίκη. *Μακεδονικά*, 15(1), 395–396. <https://doi.org/10.12681/makedonika.617>

Πάντως ἡ ἐργασία τοῦ συγγραφέως, ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ πυρετὸν ἐνδιαφέροντος εἰς τοὺς ἐπὶ μακρὸν ἀσχοληθέντας μὲ τὴν τοπογραφίαν τῆς Θεσσαλονίκης, προσέφερε πολλὰ, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἐρευνα εἶναι εἰς αὐτὸν εὐγνώμων.

Γ. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Θ ε ο χ ά ρ η Πα ζ α ρ ά, Ἡ Ροτόντα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στὴ Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 55, πίν. 39, ἔγχρ. πίν. VIII.

Τὸ Ἰδρυμα Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ὡς Παράρτημα ἀκόμῃ τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τότε, ἐγκαινίασε σειρὰ Ὀδηγῶν τῶν Μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι βυζαντινὰ. Στῇ σειρᾷ αὕτῃ ἔχουν ἐκδοθῇ καὶ τοῦ Τόξου τοῦ Γαλερίου Ὀδηγὸς στὴν ἑλληνικὴ καὶ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα (πρβλ. «Μακεδονικά», τ. 14, (1974), σ. 360 κ.έ.) καὶ τώρα «Ἡ Ροτόντα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στὴ Θεσσαλονίκη», στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὁ νέος Ὀδηγὸς περιλαμβάνει: μιὰ τοπογραφικὴ (σ. 7-12) καὶ μιὰ ἱστορικὴ (σ. 13-14) εἰσαγωγή, τὸ ἱστορικὸ τῶν κατὰ καιροὺς ὀνομάτων τοῦ μνημείου (σ. 15), ἀρχιτεκτονικὴ περιγραφὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ κτίσματος (σ. 16-20), τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ ναοῦ (σ. 20-25) καὶ τῆς σημερινῆς μορφῆς τοῦ μνημείου (σ. 25-26) καὶ περιγραφὴ τοῦ διακόσμου τοῦ χρηστιανικοῦ ναοῦ, τῆς ὀρθομαρμαρώσεως (σ. 27 κ.έ.), τῶν ψηφιδωτῶν (σ. 28-40) καὶ τῆς τοιχογραφίας τῆς Ἀναλήψεως στὸ τεταρτοσφαῖριο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ (σ. 40-42). Τέλος γίνεται ἰδιαίτερος λόγος τοῦ τῶ μαρμάρينو ἄμβωνα, τοῦ ὁποίου σπουδαῖα μέρη ἔχουν μεταφερθῇ τὸ 1900 στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἶναι ἐκτεθειμένα στὸ Μουσεῖο ἐκεῖ. Τὸ κείμενον συνοδεύεται ἀπὸ 11 σχεδιαγράμματα, ἀκολουθεῖ βιβλιογραφία (ποὺ φθάνει μέχρι τοῦ 1967), 39 πίνakes (1-39) καὶ ἄλλοι 8 ἔγχρωμοι (I-VIII).

Τὸ κείμενον εἶναι γραμμένο σὲ στρωτὴ δημοτικὴ. Δὲν ὑπάρχουν νέες παρατηρήσεις ἢ πορίσματα ἐρευνῆς, ἀλλὰ τὰ γνωστά ἐκτίθενται μὲ ἐπιμέλεια, τάξιν καὶ σαφήνεια. Εἶναι χρήσιμο καὶ εὐχάριστο ἀνάγνωσμα. Μόνον ποῦ-καί-ποῦ αἰφνιδιάζεται κάπως μία κατηγορία ἀναγνωστῶν ἀπὸ φράσεις καὶ λέξεις: *Ο Ε. Dyggve, παίρνοντας ὡς βάση τὴς τῆς πειρ καὶ τὰ καρφιά στοὺς τοίχους...* (σ. 27), *μενεξελιά, μενεξελί* (σ. 35 κ.έ.) ἀντὶ μενεξεδιά-μενεξεδι ἀνακατοῦν (σ. 38) ἀντὶ ἀνέχουν. Ἐξ ἄλλου τὰ ἑσσοράχια εἶναι λάθος ὀρθογραφικὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνεται πάνω ἀπὸ 10 φορές (σ. 27, 52, 54 κ.ά.) καὶ μόνον στίς λεζάντες τῶν ἐγχρωμῶν πινάκων εἶναι σωστά γραμμένο ἑσσοράχιο. Σὲ μιὰ νέα ἐκδοσὴ πρέπει ἐπίσης νὰ διορθωθοῦν τυπογραφικὰ ἴσως λάθη: *οἱ scenae frontis* (σ. 33 κ.έ.), *στοὺς πλάνθους* (σ. 38), καὶ νὰ ἐνωματωθοῦν στὴ βιβλιογραφίᾳ νεώτερες ἐκδόσεις, τίς ὁποῖες ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ὀδηγοῦ περιέλαβε σὲ πολυγραφημένο φύλλο, ποὺ προσήρτησε σὲ ἀριθμὸ ἀντιτύπων (M. Vickers, 1970, E. Kleinbauer, 1972, P. Cattani, 1972, Γ. Γούναρης, «Μακεδονικά», τ. 12 (1972), σ. 201 κ.έ., Μ. Σωτηρίου, ΔΧΑΕ 1970, σ. 1931 κ.έ. κ.λ.). Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθῇ τώρα καὶ ἡ πρόσφατὴ ἐκδοσὴ γιὰ τὴν Καμάρα, H. P. Laubscher, Der Reliefschmuck des Galeriusbogens in Thessaloniki, Berlin 1975, ὅπου στὰ εἰσαγωγικὰ κεφάλαια συνοψίζονται οἱ ἀνασκαφικὲς καὶ ἄλλες ἐρευνες γιὰ ὁλόκληρο τὸ ἀνακτορικὸ σύμπλεγμα τοῦ Γαλερίου καὶ παρέχεται νεώτερη βιβλιογραφία, ἰδίως σημ. 72. Πρβλ. καὶ «Μακεδονικά», τ. 14 (1974), σ. 358 κ.έ.

Στῇ σελ. 33 κ.έ., μακρυνοὶ τάφοι τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἡ scenae frons παραβάλλονται, ὡς συνήθως, πρὸς τὰ οἰκοδομήματα πίσω ἀπὸ τοὺς μάρτυρες στὰ ψηφιδωτὰ. Θὰ τολμοῦσα ἓνα βῆμα πῶς πέρα τώρα ποὺ ξέρουμε μιὰ ἄλλῃ εἰκονικὴ διώροφη πρόσοψη κτηρίου, τὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάλου τάφου στὰ Λευκάδια. Ἐκεῖ ὁ νεκρὸς εἰκονίζεται σάν τοιχογραφία στὸν τοῖχο τοῦ βόθρου τῆς εἰκονικῆς στοᾶς τοῦ ἰσογείου, ἀκολουθώντας τὸν ψυχοπομπὸ Ἑρμῇ πρὸς τὸν Κριτὴ Αἰακὸν, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὡς ὑπεσπότην τὴν ψυχὴν. Ἐδῶ οἱ Μάρ-

tures ἔχουν βγῆ μπρός ἀπό τα εἰκονικά κτήρια κι ἔγιναν μεγάλοι, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ ὑπόσταση τῆς ζώνης αὐτῆς τῶν ψηφιδωτῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Κατὶ καινούργιο θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ λεχθῇ στὸν Ὁδηγὸ γιὰ τὴ Ροτόντα, μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ὁκταγώνου, ποὺ δημιουργεῖ ζητήματα ἐρμηνείας τοῦ συνόλου τοῦ ἀνακτορικοῦ συμπλέγματος.

Ἄλλ' ὅτι περιμένει κανεῖς ἀπὸ ἓνα μικρὸ εὐσύνοπτο, εἰκονογραφημένο Ὁδηγὸ, τὸ ἔχει στὴ «Ροτόντα» τοῦ Θεοχάρη Παζαρά, τοῦ νέου ἐλπιδοφόρου Ἐπιμελητοῦ Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων.

Φ. Μ. ΠΕΤΣΑΣ

Τ. Κ. Καραντζάλη - Δ. Β. Γόνη, «Κώδιξ τῆς ἀλληλογραφίας» τοῦ Βοδενῶν Ἀγαθαγγέλου, Θεσσαλονίκη 1975, σελ. 144.

Ἡ ἐργασία αὕτη περιλαμβάνει πρόλογον (σ. 5-6), εἰσαγωγὴν (σ. 9-25) καὶ τὴν ἔκδοσιν 71 ἐγγράφων (σ. 29-129) ἐκ τοῦ κώδικος ἀλληλογραφίας τοῦ μητροπολίτου Βοδενῶν Ἀγαθαγγέλου (1870-1875). Ἐπίλογος δὲν ὑπάρχει, ἀντ' αὐτοῦ τὴν ὅλην ἐργασίαν κατακλείει πίναξ κυρίων ὀνομάτων. Μεταξὺ τοῦ προλόγου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς δημοσιεύεται φωτογραφία τοῦ Ἀγαθαγγέλου (σ. 7).

Ἐν προλόγῳ, ὁ ἐκ τῶν συγγραφέων ἀρχιμανδρίτης Τίτος Καραντζάλης ἀναφέρεται εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Κώδικος καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἐν αὐτῷ ἀλληλογραφίας περὶ τῆς δράσεως τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βοδενῶν κατὰ τὰ ἔτη 1870-1871, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὠδηγήθη εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, μὲ τὴν πρόθεσιν ὅπως συμβάλῃ θετικῶς εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς μητροπόλεως Βοδενῶν κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδον ἢ προσπάθεια κατὰ βάσιν ἐστéθη ὑπὸ ἐπιτυχίᾳ¹.

Εἰσαγωγικῶς ἀσχοιοῦνται οἱ συγγραφεῖς μὲ τὴν ἐστῆραφὴν, τὸν συντάκτην, τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν τρόπον ἐκδόσεως τοῦ Κώδικος, παρέχουν δὲ ἐν τέλει τῆς εἰσαγωγῆς πίνακα τῶν δημοσιευμένων ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων. Οὕτω, ὁ εἰδικὸς μελετητὴς τῶν ἐγγράφων κατατοπίζειται πληρέστερον ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὅλης ἐργασίας.

Τὰ ἐκδιδόμενα 71 ἀντίγραφα ἐπιστολῶν τοῦ Βοδενῶν Ἀγαθαγγέλου καλύπτουν τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1870 μέχρι 2 Σεπτεμβρίου 1871 καὶ δίδουν εἰκόνα τινὰ τῆς δράσεως τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βοδενῶν ὡς καὶ τῶν κατ' ἀκολουθίαν ἁγώνων τοῦ Ἀγαθαγγέλου κατὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς. Τὰ 71 ἔγγραφα ἀναφέρονται κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὰς προσπάθειάς τῶν Βουλγάρων πρὸς κατάληψιν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἁγίων Ἀνιμύρων εἰς Ἐδεσσαν καὶ τῆς Παναγίας εἰς Γουμένισσαν, εἰς τὴν οὐνιτικὴν κίνησιν εἰς Γιανιτσά, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάχιστα στοιχεῖα δίδονται, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀντιδράσεις τῆς μητροπόλεως Βοδενῶν ὑπὸ τὸν Ἀγαθαγγέλου πρὸς ματαιώσιν τῆς βουλγαρικοῦ προσηλυτιστικῆς δράσεως. Πρωτεργάται τῆς βουλγαρικῆς κινήσεως εἰς Ἐδεσσαν, Γουμένισσαν καὶ τὰ λοιπὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Βοδενῶν ἦσαν ὁ Γεώργιος Γῶγος καὶ ὁ καθηγημένος ἱερεὺς Χατζηπαῦλος (σ. 34, 115). Ἀξιοπρόσεκτον τυγχάνει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μονὴ τοῦ Ζωγράφου εἶχε συμβάλει παντοιοτρόπως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ βουλγαρικοῦ κινήματος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βοδενῶν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν Γουμένισσαν λόγῳ τοῦ μετοχίου τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ἡ ἐν λόγῳ μονὴ εἰς τὴν περιοχὴν Γουμένισσης (σ. 57). Ὁ ὑπομνηματισμὸς τῶν ἐγγράφων, λίαν κατατοπιστικὸς, ἰδίᾳ εἰς τὰ ἀναφερόμενα ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, βοηθεῖ τὴν καλύτεραν κατανόησιν γεγονότων καὶ ὁρῶν.

1. Βλ. σχετικῶς καὶ Δ. Γόνη, Ἀνεπιτυχεῖς προσπάθειαι συμβιβασμοῦ Βουλγαριστῶν καὶ Πατριαρχικῶν εἰς Βοδενά (Ἐδεσσα), Ἀθῆναι 1973 (ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας»).